

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

MEGJELEN MINDEN VASARNAP. — EGYES SZÁM ÁRA 8 KR.

<p>Szerkesztő helyiség: Szarvas utca, 180 szám, hova a lap szel- lemi részét illető közlemények küldendők. Kéziratok nem adtnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetési díjak: Egész oldal 20 frt. — Féloldal 10 frt 50 kr. — negyed oldal 5 frt 50 kr. Bélyeg-díj minden hirdetés után 30 kr.</p>	<p>Kiadói hivatal: Schvarecz Sándor könyvkereskedése, hova az előfize- tések és hirdetések intézendők és ezek díjai fizetendők. NYILTTÉR PETIT SORA 30 KR.</p>
--	--	--

Az aknamunka következményei.

1891. február 14.

Mind azon egyének, kik ez előtt városunk kormányzásának hatalmát kezeik között tartották és onnan leszorítottak, sohasem szüntették meg törekvéseiket, hogy azt — bármilyen módon és eszközökkel — visszanyerjék. Hogy ezéljaikat elérhessék, nem válogattak az eszközökben, mert hiszen tudjuk azt, hogy képesek voltak szövetkezni bárkivel; nem tekintették, hogy az miféle párthoz tartozik, csak azt nézték, hogy ellensége legyen Sziváknak és a „községi párt“-nak. Így történt, hogy szövetkeztek a régi „Csatár-párt“ töredékével daczára annak, hogy ők magukat „szabadelvű pártiak“-nak mondták. Sőt tovább mentek. Elhitették néhány tekintélyes és befolyásos kormányparti egyénnel, hogy csak is ők a valódi kormánypartiak és így sikerült nekik olyan egyént megnyerőök, kinek fényes tehetsége ország-szerter ismeretes.

Azonban be kellett látniok, hogy ezzel sem mehetnek semmire; mert Szivák Imréhez a választók nagyobb része éppen úgy ragaszkodik, mint ragaszkodott akkor, midőn öt ezelőtt 4 évvel Csongrád város képviselőjének

megválasztották. Pedig tudjuk, hogy az ellenjelölt akkor csak 36 szavazatot bírt magának összeharócsolni.

De hiszen tisztába voltak ők azzal, hogy az az egyén, kit ők kiszemeltek jelöltüknek, már csak azért sem viheto keresztül, mert izraelita vallású; nálunk pedig 20,800 lakos közül 20,000 a római kath. egyház híve. De hát kérdés: mit akartak elérni az által, hogy az illetőt tényleg felbízatták és már úgy szerepeltették, mint Csongrád város leendő képviselő-jelöltjét? A felelet igen egyszerű.

Mi kik ismerjük őket, tudjuk jól, hogy egész életükön keresztül azt eslekedték, hogy egyeseket felhasználják önző céljaik és boszú terveik keresztülvitelére; és ha terveiket keresztül vitték, akkor azt, ki őket elősegítette, egyszerűen eldobták maguktól. Így használták fel azon egyént is, kiről fentebb szoltunk s kit valóban sajnálunk azért, mert így behagyta magát csapni általuk, és ez által nem csak az itteni „szabadelvű párt“-nak, hanem a megyei „szabadelvű párt“-nak is sok kellemtelenséget okozott és okoz ma is. Mert még is különösnek tartjuk azt, hogy va aki, ki magát kormány-partinak tartja, szövetkezzék a szélső ele-

mekkel és öntudatosan vagy bár öntudatlanul tolja azok szekerét.

Hiszzen nekik nem kell más, mint a „név“! Nekik csak egy „firma“ kell, kiről elmondhassák, hogy ime itt egy kormányparti egyén, egy tehetséges fiatal ember, a ki kivivta magának a kormány elismerését és ime ennek sem tetszenek a mai állapotok! . . .

Pillantsunk vissza a multra és leplezetlenül állnak előttünk, teljes meztelenségükben azon egyének, kik ma — állítólag azért fogtak egymással kezét, mert a községi és a megyei állapotok türhettelenek. Ott láttuk őket, mint kéréllhetetlen ellenségeket, kik adáz dühvel határt nem ismerve rontottak egymásnak; össze köpködtek, össze sározták egymást; nem kimélték még a családi szentélyt sem; egymás vériben akartak fürödni és néhány év múlva — letisztogatják egymásról a nyálat és a sarat, bámulják egymás jellemét, egymással kezét fogva ostorozzák a mai türhettelen közigazgatási állapotokat. . . De hát miért? Azért csupán, mert a megye közönsége belátta, hogy az az irány, a mely addig volt, nem jó, nem helyes.

Belátta, hogy azokat az egyéneket, kik annak idejében hizelgéseikkel

A „CSONGRÁDI LAP“ TÁRCZÁJA.

Színház - látogatók.

(Nagyvárosi kép.)

Irta: Sebők Zsigmond.

A habitué.

Rendesen az első sorban foglal helyet. Látesőve impozáns, feje kopasz és fényes mint az aczél. Öltözete fekete szalunkabát, kivágott mellény és fehér nyakkendő. A szabadalma tömérdek. Ha hallasz előadás közben éktelen trombita harsogást, melynem az orchestrumból származik, biztos lehetsz benne, hogy az ő: a habitué. Ha hallasz krakogást, mely túlviharozza a nagy dobót, ez ismét ő: a habitué. Nem beszél sokat, nem is tapsol, hanem ha valamelyik színésznő (mindegy akár primadonna, akár kardalnoknő) tetszetős trikóban lép a színpa, fogait szíva dünyögi:

— Szappermoá!

Az előadással, lapokkal, kritikával, igazgatóval nem sokat tördök, hanem annál többet a balettel, meg a khóruossal. Csak néha szól a kritikába, mikor már nem türheti a sok fekete emberszólást.

— Mit akarnak ezek a kritikusok a mi gömbölyű anyaszínésznőnkötől? Hogy nincs benne drámai erő! De már az abszurdum. Anyi abban az erő, hogy én sem mernék

kikötni vele, szappermoá.

Egyre látesővez s csöndesen szívja magába a színpad izgékony levegőjét a pillangós cipőcsékekkel, rózsaszín szoknyákkal, kacintó szempárokkal, piros ajkak közt ragyogó fogorokkal; széles ábrázatan olyan elégedett kifejezés honol, mintha Brillat Savarin asztalánál inyenczkednék, s mikor igen megelégedett a látványnyal, hátradől székeben s zemeit hunyva, — mint egy boa constrictor a lakoma után — emészt.

Csak mikor a köszvényes lába megsajdul egy ajtó nyitásra, jut eszébe, hogy mind ez neki — savanyu szöllő.

A fertály mágnás.

A felvonásközök alatt fölkel helyéről, hátra fordul s megáll, mint a ezövek. Inge vakító fehér, gallérja az állat hóhérolja, kabátja kifogástalanul feszül. Kis kokett bajusza elegánsan ki van hegyezve, kis pisze orra merészen emelődik az égnek, szemei álmatagok és hüvölők. Tekinteteivel nem fukarkodik, égő pillantásokat röpönt a páholyokra. s mindenütt átszegi velük a hölgyi sziveket.

De csak a páholyok szép nőit gyilkolja, a burger elem számára nem létezik. Hanem a grófnéokra, bárónéokra kész veszedelem. A kilencágu koronás szívek egy darabig vergődnek az ő delejes tekintete alatt, azután megadják magukat, — megtelnek az ő égő tekin-

teteivel, kokett bajuszával s róla álmodoznak.

Ismeri az egész arisztokráciáját. Nyájasan bolyogat maga elé:

— Ah, a kis Mici baronesse . . . nini, a Dóra grófné már megjött Párisból . . . ah, ah, a kis Kesztolezy comtesse. . . szervusz kicsikék, csau!

Ha azonban nem jött el az arisztokracia, boszúsán csapja le a széket, a látesővet s unatkozva távozik a színházból.

Ha a foyerben megkérdi tőle egy most érkezett ismerőse:

— Vannak-e odabenn?

Ásítózva felet:

— Nincs a színházban egy lélek sem. . . senki. . . csak éppen a Katinka báróné szobaleánya.

Pedig zsúfolva van a nézőtér.

Fiatal leányok.

A tizenöt éves ártatlanság (föltéve, hogy még nem olvasta Nanát) sok mindent nem ért meg az előadásból s mohón tadakozódik környezetétől, mit jelent — a fehér lap Lili naplójában?

— Mi az? Min nevetnek? Nem értettem.

A mama köhint s nem odavaló tárgyról kezd beszélni. A papa nagyot kaczag s rejtélynek hagyja a kérdést, az udvarló pedig (ha történetesen egy romlott lelkű agglégény)

a megye kormányzóit azért, hogy a megye községeiben szabadon zsarnokodhassanak, azon egyéneket el kell ejteni és helyettük olyanokat választani, kik hivatásuk magaslatán állva, helyre hozhassák ama hibákat, behégyesszék azon sebeket, miket elődjeik ütöttek a nép testébe. . .

Tény az, hogy közigazgatási viszonyaink nagyban javultak és napról-napra javulnak, Egész bátran elmondhatjuk, hogy mióta megyénket Zsilinszky Mihály kormányozza, azóta a hivatalnokai kar úgy a megyén, mint az összes megyei községekben, hivatalos kötelességeinek teljesítésére utasítatik. Az is tény, hogy ha az illető hivatalnok köteletségének eleget nem tesz, vagy hivatalos hatalmával visszaél, tartozék bármelyik párthoz is, állásától felfüggesztetik.

Hiszen ne vegyünk egyebet, mint a dorozsmai és a csongrádi állapotokat! Azok, kik a megye közgyűlési termében megfordultak, tudják jól, hogy annak idejében egyebet sem tárgyaltak a megyén, mint a dorozsmai és csongrádi főlebbezéseket. S ma ezeknek vége van, mert oly egyének állnak e két község élén, kiknek nem az a céljuk, hogy basáskodásukkal felizgassák a kedélyeket, hanem ellenkezőleg igazság szeretetökkel lecsillapítsák a felkorbácsoltszenvedélyeket.

Ilyen megyei kormányzattal szemben nincs semmi szükségünk rá, hogy idegenek avatatlannal, csupán csak azért, mert a kisebbség száján támogatását bizonyos esetre megnyerni akarják, megyei életünkbe belekontárkodjanak!

Ezen dolgokat csak azért hoztuk fel, mert ugyan azon egyének csinálják a zavarokat a megyén, kik nálunk szövetkeztek Szivák megbuktatására.

Itt láttuk a multkor Szivák leendő ellenfelével*) megjelenni a megyei

restauratio elbukott nagyságait, tehát tagadhatatlan, hogy szövetkezve voltak.

Azért mondjuk, hogy szövetkezve voltak, mert azóta megváltoztatták nézeteiket; nevezetesen belátták azt, hogy az illető jelölttel ezélt nem érhetnek. Illeive ők már azt régen tudták, mert hiszen feltételezhető-e az, hogy azon egyének, kik egyebet sem tesznek mint korteskednek, ne tudták volna előre, hogy egy izraelitát nálunk keresztülvinni teljes képtelenség. Hanem csak is azért biztatták, mert szük-égük volt nyomdára és egyebekre; ma, mint biztos forrásból tudjuk, az illetőt éppen azok ejtették el, kik egy évvel ezelőtt felbiztatták. Pártjuk fő-kortese kimondotta, hogy Szivákkal szemben csak is 48-as győzhet; egyszersmind felültette a szentesi „képviselői mandátumot osztogató bizottságot“, hogy egy 48-as jelölt részére ő maga 150 szavazatot biztosít, vagyis hogy ő 150-ed magával szavaz. Hát még a többi!

Igy történt aztán, hogy ma, Szivák leendő ellenfelének Komjáthy Béla van kiszemelve!

De megtörtént az is, hogy az előbbi kormánypárti jelölt úr szépen kiegyengette az utat a 48-asoknak.

Mi azonban tökéletesen meg vagyunk győződve arról, hogy *bárkét* léptessenek is fel Szivákkal szemben, annak el kell buknia!

De habár, a mint a mai pártállásokból biztosan következtetettünk Szivák újbóli megválasztására mind azon által kénytelenek vagyunk megütközésünknek adni kifejezést a fölött, hogy éppen ugyan azon párthoz tartozó egyén az, ki előidézte, hogy a jövő választások alkalmával ismét párt harcokat kell vívunk; holott ha az illető, szintén e párthoz tartozó egyén párt-szempontról visszautasította volna az ügy is halva született jelöltetést, azon

esetben a pártharcoktól meg lett volna kímélve városunk polgársága!

Ujdonságok.

— február 15-én.

— Gyászmise. Boldogult Simon János, Magyarország hercegprímása lelki üdvéért f. hó 20-án, pénteken reggel 9 órakor ünnepélyes gyászistenisztelet fog tartatni. Reméljük, hogy a nagynevű főpap, kitűnő hazafi és páratlan emberbarát emléke iránt városunk lakossága is lerója kegyeletének adóját, a gyász ünnepélyen való tömeges részvétel által.

— Iparhatósági megbízottak választása. A főszolgabírói hivatal, mint elsőfokú iparhatóság mellé, az ipartörvény rendelkezési alappján választandó 20 iparhatósági megbízott kijelölése végett a választási eljárást Dr. Cietricis főszolgabíró úr f. évi febr. hó 22-ének délután 3 órájára a város-ház tanácstermébe tűzte ki. — Ez úton is felhívjuk az érdekeltek figyelmét, hogy a választáson mennél számosabban megjelenjenek.

— Jubileum. A csongrádi izr. nőegylet a jövő hó első felében ünnepeli meg fönállásának 25-ik évfordulóját. Hír szerint ugyanez alkalommal az izr. hitközség testületileg óvatióban részesíteni készül Lichtenstein Hermann izr. kántort, ki e minőségben szintén már egy negyed század óta buzgón és közmegelegedésre szolgálja a hitközséget.

— A vármegyéről. Csongrád-megye közigazgatási bizottsága február hó 9-én tartotta rendes ülését a vármegyeház tanácstermében. Ez alkalommal kerültek tárgyalás alá a csongrádi árvatár ügyével kapcsolatos sikkasztá-

szíve mélyéig ható megindulást érez s Heine áldását adja az aranyfürtös fejcskére: Légy mindig ily szép, ily ifjú . . .

Kétségtelen, hogy a kisasszony hamar meg fogja tudni, mit jelent az a fehér lap. Segítségére jönnek azok a dévaj szövegű melódiák, melyek aranyszínű hullámaikon egy csomó szemtelenséget ringatnak. Beleavatják a titokba Dumas és Sardou urak, a kik orrára kötik a kedves gyermeknek, hogy madame Riverollesnek mily rettenetes nagy joga lenne egy chambre separában boszút állani a — férjén. S végül ha mindez nem elég, betetőzi a munkát az ő saját Éva természeté.

Az igazat megvallva, nem hiszek föltétlenül a színházi pikantériák romboló hatásában, mert akárhány asszonyt ismerek, a ki lánykorában állandó közönsége volt az operettnek s a francia társadalmi drámának, s mégis hű feleség és gyöngéd anya vált belőle.

Az is igaz, hogy az ilyen anyák nem viszik az ő tizenöt éves leánykáikat — mindenféle darabot. Sokkal kényesebben válogatják meg a színműveket, mint az ő mamáik.

A nagymama.

Az unokái kedvéért jár a színházba. Az arczáról le lehet olvasni, hogy szívesebben lenne már otthon az ágyban s néha ravaszul úgy teszi az orrára a fekete lorgnettet, hogy annak mögött észrevétlen be lehet hunyni a

szemeket és egy negyed órára átengedi magát a nélkülözött, az édes szunyókálásnak.

Ajka körül mosoly játszadozik, nyakát egyenesen tartja, senki a világon észre nem venné, hogy a jó, a ravasz nagymama alszik.

Megtörténik azonban (népszínházi előadások alatt), hogy az ilyen szunyókálás alkalmával a mosolygó arc elborul, ijedelem kifejezése látszik rajta s felalomban halkán felkiált:

— Náni . . . Jesszus . . . a fazekak . . .

— Mi az nagymama? — fordulnak feléje a leányok.

A nagymama ekkorra már magához tért és mosolyogva mentegetőzik:

— Semmi, semmi . . . azt gondoltam, hogy a Náni a fazekat tördösi odahaza.

Az ezredes inasa.

Ott van minden premiéren a karzaton. Az öreg ezredes ugyanis nem áldozza föl az esti praeferanceát a világ minden színházáért. de hogy legyen valami theatrális élvezete, elküldi az új darabba Jánost, az inasát, a kinek kötelessége a színház után referálni a darabról. Így kettős az élvezet. Először megtudja, mit komédiáznak a theatrumban, másodsor a darab átgyűrődik a János saját világnézete szerint, a mi nem utolsó mulatság.

János hűségesen meg is felel az irodalomnak, alaposan megjegyez mindent az elő-

adásból s beszél olyan csodákat az ezredesnek, amitől azt majd szétveti a vidámság.

Néha azonban megtörténik az is, hogy János becsapja az öregot, a jegy árát elírsza az „ezüst gólyában“ és egy saját maga komponálta történetet mond el az ezredesnek a darab helyett.

S az is megtörténik ilyenkor, hogy az ezredes így szól:

— Ejnye János, ezt a darabot megnézzük, úgy látszik, kezdenek már jó népszínműveket írni.

A Juczi.

A leghálásabb publikum. Nincs az a siralmas nyávogás, a mire a Juczi leányszony elő ne venné a selyem kendőt s tele ne sirná omló könnyeivel. Viszont azonban, ha vihogni, kacagni kell, ott is ő adja a hangot. De leginkább a szomorú darabokat kedveli s nem is ér az ő szemében de semmit az olyan darab, a mitől legalább három zsebkendő csurom vízre nem muszáj sirni.

Juczi különben formás, csinos teremtés; kerek hamis szemei vannak, a mikkel mikor végig vonul kényesen, mint a páva, a színházi csarnokon, megperzseli az ott ácsorgókat. Hajadon, vagy pedig menyecske, néha szobalány, legtöbnyire azonban vidékről került dajka. A karzat vasárnapi állandó habituája.

*) Akkor még nem ejtették el a 48-asok érdekében!

sok is, melyekről a főszolgabírói jelentés alapján annyit jegyzünk fel, hogy a 43.000 frt követelésből csak alig 10.000 frt hajtható be, az ugyanezen összegben befoglalt 25.000 frt kamathátralékból pedig alig 5000 frt behajására lehet kilátás. Ez ügyben további intézkedések megtételével a vármegyei árvaszék és számvevőség bizattak meg. — **Missuray János** okl. tornatanítónak a polgári és elemi iskolákhoz tornatanítóvá lett megválasztását a bizottság nem hagyta jóvá, s elrendelte, hogy a tanév végével ezen állásra újabb pályázat tüzessék ki.

— **Sorozás.** A folyó évben ujonez állításra kötelezettek lajstroma már ki van függesztve a község házában. Az első korosztályba tartozó vagyis 20-ik élet évüket betöltött hadkötelesek száma 220. A fősorozás márczius hó 13-19 napjain tartatik.

— **Felolvasás.** Csongrádi Gábor ügyvédjelölt f. hó 22-én népies felolvasást fog tartani „az adóról.”

— **Új gyógyszerész.** **Káldor I. Lajos**, **K. Vigh Rózsa** úrnő, lapunk munkatársának férje, a múlt héten szerezte meg gyógyszerészeti oklevelét a budapesti egyetemen.

— **Értesítjük.** a lapunk iránt érdeklődőket, hogy a „Csongrádi Lap” példányai kiadóhivatalunkban, **Schwarz Sándor** könyvkereskedésében kaphatók.

— **Nagy árvízre van kilátás** országszerte. A főváros tanácsa már most nagy előkészületeket tesz a közelgő veszély idejére; többek közt a kerületi vészbizottságok a tűzoltóságot kérték fel szükség esetén a mentési munkálatok teljesítésére. Nem jó lenne-e nálunk is ideje korán megalakítani a tűzoltó egyletet, mely a csak nem biztosra vehető árvíz veszély esetén jelentős szolgáltatásokat tehetne a védelem és mentés körül?

A darabokat élénk figyelemmel kísérik a fölsők, ha a hőst veszedelem éri. Az intrikusra halálisan haragszik, s ha nem lenne olyan messze a karzat a színpadtól, bizony kikaparná a pokolbéli fájzat szeméit. Ha a darabban a fény feltékenykedik nevére, bosszúsán kiált föl:

— Ez is olyan számár, mint az én Pistám.

Ha pedig a szegény ártatlan asszonyt elkergeti a férje, villámokat szórnak a szeméi, gömbölyű karján megfeszül a rékli ujjja s haruzián sziszegi:

— No hiszen, majd adnék én neki, ha az én uram lenne!

El is lehet hinni, hogy ha ő mondja.

Amint tehát kitetszik, a Juczi igen jó szívű teremtes. Ha ugyan szomorú a darab, s ha kísért, kikeresegte magát olyan emberek búján-báján, a kiket soha se látott, elfelejti a saját bánatát, s olyan érzelem önti el kebelét, mintha odahaza lenne szülői házában s az ablakon beszólnának a vecsernyére hívó harangok. . . Be kár, hogy oly hamar vége van a darabnak, be kár. Még egyszer meg-hányja veti fejében a látottakat és hallottakat: még egy pár könnyet morzsol szét szemében s azután ő is fölkel helyéről a többivel, miközben felsóhajt:

— Istenem, be szép történet . . . be gyönyörű, talán-talán nem is igaz!

— **Hazánk népessége.** Az orsz. statisztikai hivatal adatai szerint Magyarország és társországainak lakossága 17.449.705 főre tehető. A növekvés az 1880-iki népszámlálás óta erős 10 százalék.

— **Elmaradt látogatás.** Mint előző számunkban jeleztük, több 48-as elvű orsz. képviselő ma d. u. a helybeli 48-as népkörben a megyék államosítása ellen készült beszédet tartani a néphez. A mint értesülünk, a képviselő úr akaratulása bizonytalan okokból elmarad.

— **A csongrádi kaszinó** ma d. u. 5 óraker sajtó helyiségében rendes közgyűlést tart.

— **Az ipartestület** előjárósága ma d. u. 3 óraker, hivatalos helyiségében, több fontos tárgy elintézése végett, rendkívüli választmányi ülést tart.

— **Községi közgyűlés.** A f. hó 13-án tartott községi közgyűlésről térszűke miatt csak a jövő számban referálhatunk.

— **Halálozás** **Lovas András** polgártársunk, községünk volt előjárósági tagja, megyei képviselő, mint a legmélyebb részvételt értesültünk, a f. hó 13-án este, meghalt. **Lovas András** egyike volt pártunk rendíthetetlen tagjainak. Mint egyszerű, józan, becsületes és valóban igazi tipikus magyar paraszt gazdának halála, mely fájdalmat okoz polgártársainknak. — Nyugodjék békében.

— **Megszökött vőlegény.** **Duhaj** firma, kőtelekő fráter hírében állt városzerte **Német (Szopí) Mihály** kubikos vőlegény, ki egész sereg tanyai fickóval képes volt egymagában elbánni. Vakmerősököségei különösen a rendőrség előtt tették ismeretessé nevét, hol apró-cseprő esetpatéinak se szeri se száma. Egyszer azonban csak híre járt, hogy **Szopí Miska** megunta az olesó dicsőséget, belépett a „becsületes emberek” sorába: megházasodott. Megtörtént a jegyváltás, s annak rendi-módja szerint volt az esküvő is háromnapok hétfőjére kitéve. A rendőrbiztos „hálából” egy akó díszszegit ajánlott föl a „jóismerős” lakodalmára, egyuttal azonban „bereitschaft”-ba szólította mind a két vőlegényt, hogy legyen erős biztosítéka a rőndnek, ha az erények útjára térő vitéz vőlegény büfelejtőképpen be találna szopni. Amde az előítélkedések teljesen fölöslegesnek bizonyultak, mert a boldog vőlegény ezttal egy egészen modern tréfát gondolt ki, mely se több se kevesebb, mint hogy a menyegző előtti napon titkon vonatra ült s Bécsbe zónázott el, a faképnél hagyva síró menyasszonyát, ki most a szőkevény körözésére kéri a rendőrséget, a mely pedig **Szopí Miskát** szívesen hagyná az osztrák kollégák gondviselése alatt.

— **Megeyebál.** Daczára annak, hogy egyesek, különösen Szentesen, mindent elkövettek a bál megbuktatására, mégis oly nagy szerűen sikerült, hogy Csongrád megyében ehhez hasonló fényes bál, még sohasem volt. Nem csak Csongrád megye intelligens elemei voltak képviselve, hanem idegen törvényhatóságok területéről is, különösen képviselve volt: **H. M. Vásárhely**, **Makó**, **Orósháza**, **Szarvas** és **Csaba**. A „bálanya” **Zsilinszky Mihályné**, megyénk közszeretben álló főispánjának kedves neje, szépsége, nyájas megnyerő modorával és a rendezőség, tapintatos eljárásával, kellő biztosítékot nyújtott arra nézve, hogy a jövőben rendezendő megyebálak szintén ily fényesen fognak sikerülni.

— **Jelmezbál.** Farsang keddjén rögtönzött álarcos bál rendezett a helybeli iparos ifjuság a „Pannonia” szállóban. A bálon több csinos jelmezű alak vett részt.

— **Práznovszki Sándor** volt polgármesteri fogalmazó által elsikkasztott 928 frt. 80 kr., 1874-75 évi megyei közmunka alapi pénz megfizetésében **Csemegi Antal** a vármegyei közgyűlés 520 számú határozata alapján feltétlenül marasztaltattott.

— **Nyilvános köszönet.** A csongrádi ipartestület alaptökeje javára a f. hó 8-iki

iparos bálon felülfizettek **Bagi** Zs. 40 krt, **Bakos** K. 40 kr. **Blázsik** M. 40 kr. **Borossy** B. 40 kr. **Csernus** S. 20 kr. **Eder** J. 1 frt. **Farsang** F. 80. kr. **Gálf** A. 20 kr. **Greskó** **vics** F. 40 kr. **Hornyik** K. 40 kr. **Kása** K. 40 kr. **Kaszánitzky** D. 1 frt **Keveczky** S. 40 kr. **Király** G. 80 kr. **Kovács** M. 20 kr. **Lászlófi** J. 40 kr. **Lipóvszky** A. 40 kr. **Nagy Pál** I. 40 kr. **Piroska** I. 40 kr. **Rósenberg** E. 50 kr. **Spielmann** F. 20 kr. **Szöke** F. 40 kr. és **Tóth** I. 20 krt. összesen 10 frt-30 krt. — Ugyancsak e czélra az előző bálon még felülfizettek **Bagi** Zs. 40 kr. **Pataki** P. 20 kr. és **Turcsányi** M. 40 krt. Az igen t. adakozónak mély köszönetét fejezi ki — az elnökség.

CSARNOK

Ipartestületi bál.

— Kézirat —

F. hó 8-án este a Goda-féle kávéház helyiségében nagy sürgés — forgás lehetett észlelni. A „vigéczek,” kik éppen akkor érkeztek meg a vonattal, alig voltak képesek átörni a roppant tömeget, mely a kávéház folyosóján tolongva nyomult az „esti pénztár”-hoz.

A pénztárnoki asztalnál izzadt homlokokkal de mosolygó ábrázattal **Kriegler Lajos** pénztáros és teljes önérettel rakja a fehér tányér alá az 1 fites bankjegyeket.

— Kérek 3 belépti jegyet! — szól egy iparos, ki feleségével és leányával iparkodik a táncsterembe jutni.

— Itt a 3 drb jegy! Vissza jár 20 kr!

— Csak tessék megtartani az ipartestület javára!

— Köszönöm, jó mulatást kívánok! — szól az udvarias pénztáros úr.

— No, látja-e **Zsemberi** úr, hogy nincs deficitünk, sőt már is most abban a helyzetben vagyunk, hogy csinos összeget szolgáltatathatunk az „ipartestületnek.”

— Nem is mondtam én, hogy deficit lesz, hanem azt ma is mondom, hogy a „polgári kör”-ben többen lettek volna!

— No hát majd meglátja, annyian lesznek, hogy nem fognak elférni! Hiszen már most is annyian vannak, hogy alig férnek.

Ezen párbeszédet — mint már kivétel-tük, — **Kriegler Lajos**, az ipartestület érdekes pénztárnoka és **Zsemberi Kálmán** úr, az ipartestület „szélső ellenzéki vezére” folytatják egymás között.

Ahányszor újabb és újabb vendég érkezik, **Kriegler Lajos** pénztáros ábrázata újra és újra kiderül, míg ellenben **Zsemberi** ábrázata annyiszor borul be, ahányszor a **Kriegleré** kiderül.

Nagy baj is az, ha az ember jóslata be nem teljesül!

De most nézzünk be a táncsterembe, mert ha kedvem kerekedik, még magam is eljáróm a kállai kettőst.

Bent Almássy Menyus fáradhatatlanul huzzá a csárdást. De az arany ifjuság sem fárad ám ki, mert éppen háromszor újrazza meg a „Fütyül a zsidó” t.

Daczára annak, hogy a göztől alig lehetett látni, mégis megláttam a kit akartani. Mert hát tetszik tudni, vadász ember vagyok és a vadász ember még a ködben is meglátja a nyulat.

Eppen midőn felkértem, akkor tette le Menyus a vonóját.

— Menyüs! Hogy is volt az a „Fütyül a . . .”!

Menyus derék barna gyerek; megíut előlről kizdi el.

Hanem, nekem átkozott a pechem. Alig hogy körül karoltam tánczosnöm karcu derekát, alighogy egy párt ugrottam a „Fütyül a . . .” izén, hát oda ugrik az az átkozott **Pataki Péter** és elkéri a tánczosnömöt . . .

No megálljon maga kegyetlen Péter; majd megboszulom én magam mindjárt! Kaptam tehát magam, alig fordult Péter egyet, oda ugrottam és most meg már én kértem e

a táncosnőjét. Mégis csak eszes fickó vagyok én!

— Tessék foglalkozni a négyesre! — hallatszik Zsiga János ur harsány hangja.

Éppen jó alkalom ahhoz, hogy szette-kintsek a teremben és feljegyezzem magamnak a valóban díszes és kedves hölgykoszorút.

Annnyit már látok, hogy nem ülnek egymástól még csak egy gyermek-arasznyira sem. Ugy megférnek egymás mellett, és oly fesztelenül beszélgetnek, mint ha édes testvérek lennének.

Ott látjuk az „érdemes asszonyosságok“ közül: Banfi Józsefnét, Blázsik Istvánnét, Borbás Henriknét, Bergl Manónét, Csanádi Gyulánét, Csányi Istvánnét, Csernus Sándornét, Döme Istvánnét, Farsang Ferencznét, Illés Józsefnét, Joannovits Jánosnét, Kádár Györgynét, Kátai Pálnét, Kiraly Gergelynét, Kriegler Lajosnét, Kovács Martonnét, László Sándornét, Márkus Jánosnét, Mészáros Gáspárnét, Nagy Józsefnét, Pintér Lorénét, Süttő Mihálynét, Szántai Jánosnét, Szőke Ferencznét, Turcsányi Lajosnét, Töröcsik Ferencznét, Tóth Márknét, Ujszászi Jánosnét, Ujszászi Istvánnét, Vincze Sándornét, stb.

A leányok közül ott vannak: Csányi Etelka, Csernus Erzsike, Dallos Ida, Dragulovits Ágneska, Fodor Mariska, Gálffy Mariska, Kádár Teréz, Kádár Rózsa, Kriegler Rózsa, Kátai Erzsike, Kása Juliska, Kiss Juliska, Justin Viktorka, László Amália, Loridon Etelka, Lippai Erzsike, Márkus Etelka, Patyi Mariska, Siha Mariska, Szabados Rozika, Tary Zsófia, Toth Teréz, Turi Erzsike, Turi Mariska, Turi Juliska, Vincze Hermi aka.

Azt hiszem, hogy senkinek sem lehet kifogása ilyen díszes hölgykoszorú ellen; de úgy láttuk, hogy a táncoló ifjuságnak sem volt, mert jó magammal együtt kivilágos-kiviradtig rakta.

Reggel felé, éppen midőn karját az én karomba fűzte és bevezettem a ruhatarba, s midőn segitettem feladni hófchér vállaira a felöltőt, lármát hallok az étteremben. Hallok, hogy a pénztáros úr ilyenén szavakba tör ki.

Még a mámai csárdában is külön fekete kávét adnak, mint itt! Olyan mint a mosogató lé!

No, látja-e, a „polgári kör“-ben azt is jót kaptunk volna! — förmed reá Zsemberi úr.

Erre meg Kriegler Lajos arca borult be és a Zsemberié derült ki.

Én pedig haza felé támolyogva, elmerengve, mintegy öntudatlanul nyitottam ki szobám ajtaját. . . Vajjon mit álmodhat? Gondol-e reám? . . .

— Ejnye édes fiam! Hát világos reggel vetődsz haza? — szólított meg mosolygva édes anyám.

Karabota.

Szerkesztői üzenetek.

— M. M. M. Helyben. Mihelyt terünk engedni, közölni fogjuk.

H. K. Helyben. Mint alkalmi darabot, az évfordulóra kívánjuk fentartani.

Sz. K. P. Szentés, A sok közül nem is tudom mire vonatkozik felszólítása. Kérek rövid értesítést.

H. Z. Kecskemét, Közelebb levél megy.

Félegyházára. A kilatásba helyezett közleményt örömmel várjuk.

Perjámosra. Hálás köszönet a megemlékezésért. Legjobb mulatást!

Felölős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.
Társ-szerkesztő: TARY ISTVÁN.
Kiadótulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

HIRDETÉSEK.

13 szám
1891 vgh.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csongrádi kir. járásbírótság 194/891. számú végzése által Rosenbergs Ede javára Sohr Fáni ellen 2008 frt 12 kr. tőke, ennek 1891 év január hó 20 napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 59 frt. 10 kr. perkölttség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt 1993 frt 89 kr-ra becsült összes bolti szerelvények, bolti rőfös és fűszerek, üvegek, hordók, szobabútorok és konyhaeszközökből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 194. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Csongrádon alperes bolti helyiségében a temető utczában leendő eszközzésére 1891-ik év február hó 24-ik napjának dél előtt 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőknek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csongrádon 1891 év február hó 8 napján.

Kotsmár József,
kir. bírósági végrehajtó.

VÁRADI JAKAB

kereskedésében

egy jó házból való fiu

TANONCZUL

felvétetik.

Értekezhetni lehet az üzletben.

ERTESITÉS.

Alolirott, tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, miszerint

HATVANI és TURCSÁNYI

czég alatt ismert czipész-iparüzlet önálló vezetését a hó elseje óta személyesen átvettem s oly helyzetben vagyok, hogy t. megrendelőim bármiféle igényeit úgy a leghjabb divatok s legjobb minőség szerinti előállítás tekintetében, valamint pontos és előnyös kiszolgálás mellett, kielégíthetem.

Üzleti helyiségemben, (tek. Szarka Mihály kir. járásbíró úr házában,) sajátkészítményű férfi- és női- kész lábbelik folyton nagy választékban kaphatók, ugyanott mindennemű szakbavágó megrendelések naponta eszközöltetnek.

Magamat a n. é. közönség szives pártolásába ajánlom,

teljes tisztelettel:

Turcsányi Mihály
czipész-mester.

3.—1.